

ційного бізнесу і розуміння пріоритетності цього напрямку для розвитку економіки країни у цілому. Держава погано володіє інформацією про стан розвитку бізнесу в інформаційній сфері і не має розробленої зваженої політики по регулюванню і підтримці розвитку підприємництва в ІКТ-секторі. До того ж Стратегією економічного розвитку України на 2010 - 2020 роки не виділено сектор ІКТ в якості пріоритетного.

Для забезпечення конкурентоспроможності ІТ-сектора важливо приділяти увагу якості технологічної інфраструктури, наявності та рівня підготовки ІТ-фахівців, інноваційному та правовому середовищі, умов для ведення бізнесу та політиці уряду в сфері технологій, які є ключовими параметрами індексу конкурентоспроможності ІТ-індустрії. Проблема, з якістю підготовки ІКТ-фахівців є критично важливою не лише для України, а і для усєї світової економіки. Тому що зараз, завдяки занадто стрімкому і динамічному розвитку інформаційно-комунікаційних технологій, у цьому питанні накопичилось багато проблем. Розвиток освіти не встигає за технологічним розвитком галузі. Доведено, що на макрорівні існує 85% кореляції між рівнем умінь використання ІКТ трудовими ресурсами і ВВП. В той же час, недостатній рівень кваліфікації працівників галузі ІКТ, є перешкодою її подальшого розвитку, а також подальшого розвитку ринку ІКТ.

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ФОНДОВОГО РИНКУ В УКРАЇНІ

Драчова С.І.

Науковий керівник – Можайкіна Н.В., канд. екон. наук, доцент

Складовою частиною економіки будь-якої держави, і України в тому числі є фондовий ринок. Він сприяє обмеженню монополізму, формує сприятливі умови для конкуренції, а також раціональному розміщенню фінансових ресурсів. Також фондовий ринок є цілісною системою, з набором своїх правил і механізмів, що дозволяють як придбавати, так і продавати цінні папери. Фондовий ринок становить сукупний оборот цінних паперів, важливою особливістю яких є дозвіл акумулювання та перерозподілу коштів з однієї організаційної структури до іншої. Фондові ринки відрізняються з організації торгівлі цінними паперами: біржові і позабіржові; стихійні і організовані; прості і подвійні аукціонні ринки; онкольні і безперервні аукціонні ринки; касові та строкові ринки; первинні та вторинні.

Сучасний світовий фондовий ринок розвивається в трьох основних напрямках. По-перше, відбувається подальша автоматизація фондових операцій – самостійні комп'ютерні системи об'єднуються у все-світню мережу електронної комунікації. По-друге, триває робота над

створенням нових видів і модифікацій цінних паперів (передусім бездокументарних), у тому числі гібридних і паперів другого та наступних порядків. По-третє, зростає ступінь інтернаціоналізації фондової діяльності.

Незважаючи на деякі позитивні тенденції на ринку цінних паперів, фондовий ринок України залишається одним з найслабших елементів фінансової системи України (об'єм біржових контрактів з цінними паперами зменшився майже на 12%). Основними причинами слабого розвитку фондового ринку України є: низький відсоток акцій; слабка внутрішня підтримка; низька ліквідність.

Характерною особливістю українського ринку цінних паперів є безумовне переважання первинного ринку. Існує кілька причин такого стану: небажання інвесторів продавати цінні папери, які вони придбали під час випуску, а ті інвестори, які хотіли б продати свої цінні папери не можуть цього зробити тому, що важко знайти покупця; крупні інвестори, насамперед інституційні, як правило, купують акції для того, щоб взяти участь в управлінні акціонерним товариством або користуватись пільгами, які емітент може надавати своїм акціонерам (іноді шляхом акціонерних взаємовідносин намагаються закріпити господарські зв'язки з емітентом).

Велика увага на фондовому ринку приділяється розкриттю інформації з сторони. Інформація повинна бути точною, правильною і змістовною. На жаль в Україні великі труднощі з точністю інформації, так як найчастіше йде дезінформація, що негативно впливає на розвиток фондового ринку. По оцінках експертів, можна зробити висновки, що близько 90% інвесторів не готові вкладати свої гроші у фондовий ринок, так як більшість компаній не стають публічними. В результаті, вірити в їхню інвестиційну привабливість у потенційних покупців акцій просто немає підстав, тому що інвестори не можуть прорахувати ризик своїх вкладень. Адже необхідно забезпечити інвесторам достатній доступ до інформації про умови випуску та обігу цінних паперів.

На сучасному етапі розвитку біржової торгівлі в Україні існує ще багато невирішених проблемних питань, які потребують детального вивчення. Це, передусім, стосується таких проблем: недостатня пропозиція інструментів фондового ринку з прийнятними для інвесторів характеристиками щодо доходності, ризиковості, ліквідності та захищеності, а також відносно незначним обсягом інвестиційного капіталу; низький рівень капіталізації фондового ринку; дуже низький рівень прозорості фондового ринку: інформація, яка доступна серед учасників ринку про діяльність не завжди повна, актуальна й об'єктивна; недостатня розвиненість ринків базових інструментів та недосконале

законодавче регулювання в цій сфері, які зумовили фактичну відсутність повноцінного ринку деривативів; відсутність охоплення сегментом ринку похідних фінансових інструментів валютного та товарного ринків, при тому що формування справедливих цін на важливі для економіки країни товари, зокрема енергоносії, зерно, метали, продукція хімічної промисловості, дерево тощо неможливе без використання термінових інструментів.

Фондовий ринок України за ступенем своєї зрілості і ризиків відноситься до ринків, що знаходяться на початкових стадіях свого розвитку. На жаль, багато причин по яким фондовий ринок України розвинений дуже погано, для його зростання необхідно розвивати безпосередньо реальний сектор економіки – підприємництво. Це дієвий шлях до підвищення реальних інвестицій в економіку України. Якщо порівнювати з урахуванням світового досвіду, то на Заході фондовий ринок – саме той майданчик, де компанії і змагаються за кошти інвесторів. І чим більше публічна компанія, чим вище її авторитет, тим вона в цьому змаганні більш конкурентоспроможна.

ПРОБЛЕМИ ФІНАНСОВОЇ ПІДТРИМКИ МАЛОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ

Костюк В.Д.

Науковий керівник – Можайкіна Н.В., канд. екон. наук, доцент

Однією з найважливіших проблем діяльності більшої частини суб'єктів малого підприємництва є проблема пошуку та отримання фінансових ресурсів, необхідних для авансування процесу господарювання. Через це особливого значення для розвитку малого бізнесу має питання державного фінансово-кредитного стимулювання його розвитку.

Сьогодні внутрішніх джерел фінансування (одержаний прибуток, амортизаційні відрахування, засоби сформованих фондів) для подальшого розвитку підприємств малого бізнесу недостатньо. Особливо гостро постає питання щодо кредитування підприємств, які ще не встигли набути позитивну ділову репутацію і не мають реальних активів, котрі могли б гарантувати повернення запозичених коштів інвестору. Дуже гостро стоїть проблема кредитування малих підприємств, їх доступу до фінансових ресурсів, далеко не кожен суб'єкт малого підприємництва спроможний сплачувати досить високі процентні ставки.

Комерційні банки, у свою чергу, не поспішають розвивати відносини з малими підприємствами через підвищений ризик неповернення